

Петъръ Дачевъ — текстъ и рисунки

Предъ прозореца на Черно море

— Това ли е то Черно море? — пита учудено всѣки, който го види за пръвъ пѣтъ презъ нѣкой хубавъ лѣтень день.

Наистина, наричатъ го „черно“, а то е тъй синьо, свѣтло и примамливо!

Ето една група юноши отъ Балкана играятъ голи на златния пѣськъ край Варна и не могатъ да му се наравдватъ. Като атлазена дреха се диплятъ водитѣ му, и малки вълни разстилатъ по брѣга дантела отъ бѣла пѣна. Платноходки сж накацали като пеперуди по свѣтлата му ширь, а старитѣ рибарски лодки почиватъ мирно на пѣска, нѣжно милвани отъ водата, която се плиска около тѣхната черна грѣдь. Слънцето чертае сребърень пѣтъ къмъ небето. Единъ параходъ потъва бавно въ свѣтлосинята далечина.

— Е-ехъ, колко хубаво било нашето Черно море!
— провикна се едно отъ децата.

Всички гледатъ съ свѣтнали очи морето и заминаващия параходъ.

— Всѣки юноша, който е челъ Майнъ Ридъ и Жуль Вернъ, не може да не обича морето. Нищо не ни кара толкова много да мечтаемъ за пѣтешествия, както синиятъ морски хоризонтъ. Той ни говори за безкрайнитѣ океани, за слънчевитѣ южни страни, за тропичнитѣ области и чуднитѣ острови, населени съ непознати на насъ пѣтища и животни. Морето е единъ широкъ прозорецъ, презъ който човѣкъ наднича къмъ свѣта. А толкова интересни и хубави нѣща има по земята, че не можешъ да надникнешъ презъ този прозорецъ, безъ да